

KADETTI MAKLAKOVIN PUHEEN JOHDOSTA ³⁹

...* liberaalien ohjelmia ja päätöslauselmia.

„Lutsh” lehden (№ 122) pääkirjoituksessa tapaamme aivan väärän arvion tästä tärkeästä puheesta. „Kadettien ahdasmielisyyttä” — sitä „Lutsh” havaitsi tuossa puheessa. Edustaja Maklakov on kuin eläin, joka hännällään lakaisee pois jälkensä. „Lukuisilla sivuhuomautuksillaan hän hävitti täydellisesti puheensa oppositiohenkisen sisällön” — ja „Lutsh” esittää hra V. Maklakovin sanat, että „taantumus on historian laki”, että (Bismarckin opetusten mukaan) on osattava erottaa ajankohdat, jolloin pitää hallita vapaamielisesti, niistä ajankohdista, jolloin on hallittava itsevaltaisesti.

„Moisia puheita voi pitää professori”, tekee „Lutsh” yhteenvedon, „mutta ei kansanjoukkojen itsemääräämisoikeutta puolustava poliittinen toimihenkilö” (?).

Ei, hra V. Maklakov ei ole lainkaan ahdasmielinen eikä hänen puheensa ole lainkaan professorimainen. Olisihan suorastaan hassua odottaa V. Maklakovin puolustavan kansanjoukkojen oikeuksia. Hän on käytännöllinen porvarillinen liberaali, joka toi pelkäämättä ilmi luokkansa politiikan „sisimmän olemuksen”. Hra V. Maklakov syytti hallitusta siitä, että tämä „olisi voinut käsittää (kun vallankumous oli laskenut), *miten vallankumoukselle voidaan antaa surmanisku*”, mutta se ei sitä käsittänyt.

„Kun hallitus taistelee vallankumousta vastaan, niin se on oikeassa, tämä on hallituksen velvollisuus”, huudahti hra V. Maklakov ja lisäsi: „samoin tekee myös vallankumous, kun se pääsee voitolle, sek in on taisteleva vastavallankumousta vastaan” („kokenut” puhuja on tässä naurettava

* Käsikirjoituksen ensimmäistä sivua ei ole löydetty. *Toim.*

vasti hairahtunut, kun on jostain syystä käyttänyt yksinomaan tulevaa aikamuotoa). Hra V. Maklakov toisti useaan kertaan, että hän syyttää hallitusta „ei siitä, että tämä käy taistelua levottomuuksia ja vallankumousta vastaan, vaan siitä, että tämä taistelee itse järjestystä vastaan”.

Hra V. Maklakov vertasi Stolypinia palokuntalaiseen, joka särkee liekkien vallassa olevan talon ikkunoita.

Tästä näkyy selvästi, että tämän merkillepantavan puheen perussävynä ja pääsisältönä ei ole lainkaan professorimaisuus eikä ahdasmielisyys, vaan tulinen ja peräänantamaton vastavallankumouksellisuus. Tämän puolen tarkastelu on sitä välttämättömämpää, mitä innokkaammin sanomalehdet hämäävät asian olemusta „selkkauksen” pienistä yksityiskohdista pitämälläään melulla. Ei voida *ymmärtää* liberaalien politiikkaa ja sen luokkajuuria, ellei käsitetä tätä sen luonteenomaista peruspiirrettä.

„Lutsh” osoittaa hämmästyttävää ja huvittavaa asian ymmärtämättömyyttä, kun se huudahtaa: „eikö se ole pahimman lajin ahdasmielisyyttä, kun kumarrellaan Bismarckin valtioviisaudelle, vaikka Bismarck, sanottakoon hänestä mitä tahansa, pysyi aina raudan ja veren miehenä?”

Mitä tekemistä tässä on ahdasmielisyydellä, hyvät herrat? Sillä ei ole tässä mitään tekemistä. V. Maklakov sanoo selvääkin selvemmin, että hän hyväksyy „taistelun levottomuuksia ja vallankumousta vastaan”, hän hyväksyy tuon „palokuntalaisen”, ja tietysti V. Maklakov ymmärtää mainiosti, että se merkitseekin juuri: rautaa ja verta. V. Maklakov sanoo selvääkin selvemmin, että hän *kannattaa* juuri *sellaista* politiikkaa, *sillä ehdolla*, että se on tuloksellista! Pitää särkeä ikkunat — opettaa hän — älkää pelätkö särkeä ikkunoita, emmehän me teidän kanssanne ole hempeämielisiä miehiä, professoreja emmekä ahdasmielisiä, mutta pitää särkeä niinkuin Bismarck, s.o. menestyksellisesti, *lujittaen* porvariston ja tilanherrojen liittoa.

Mutta te rikotte ikkunoita *turhaan*,— sanoo V. Maklakov kääntyen hallituksen puoleen,— te rikotte niitä niinkuin huligaani, ettekä niinkuin palokuntalainen.

Bismarck oli Saksan vastavallankumouksellisten tilanherrojen edustaja. Hän ymmärsi, että heidät voidaan pelastaa (muutamiksi vuosikymmeniksi) *vain* tekemällä luja liitto vastavallankumouksellisen liberaalisen porvariston kanssa. Hänen onnistui luoda tämä liitto, koska proletariaatin

vastarinta osoittautui heikoksi ja menestykselliset sodat autoivat ratkaisemaan *vuorossa olleen* tehtävän: Saksan kansallisen yhdistämisen.

Meillä on vastavallankumouksellisia tilanherroja. On vastavallankumouksellisia liberaaliporvareita. V. Maklakov on ensimmäisiä heidän joukossaan. Hän todisti puheellaan olevansa valmis loputtomasti nöyristeleämään Purishkevitchien ja kumpp. edessä ja suorittamaan konnantekoja näiden hyväksi. Mutta se ei vielä riitä „avioliiton” menestykselle. On ratkaistava historian vuorojärjestykseen asettama tehtävä, jona meillä ei suinkaan ole kansallinen yhdistäminen (sitä meillä on ihan liiaksikin...), vaan *agraarikysymys*,... aikana, jolloin proletariaatin vastarinta on lujempaa.

Siitä liberaalipahanen V. Maklakov, joka huokaillen haaveilee venäläisestä Bismarckista, ei osannut sanoa yhtään ainoaa selvää sanaa.

Kirjoitettu kesäkuun alussa 1918

Julkaistu ensi kerran v. 1937,

XXX Lenin-kokoelmassa

Allekirjoitus: W.

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan
